

Kritický rozbor hmotné stránky principu ukázal na značné nejasnosti ohledně obsahu i pole působnosti principu. Stěžejním problémem je velká vágnost kritérii testu subsidiarity - tedy *nedostatečné dosažitelnosti* na úrovni členských států a *lepší dosažitelnosti* na úrovni Společenství. Za situace, kdy tyto neurčité právní pojmy nebyly doplněny přesnějšími právními vodítky, ani uchopeny a rozvinuty judikaturou, umožňují, aby si do nich každý dosadil něco jiného.

Dodatečný problém představuje navázání pole působnosti principu jednak na pojem „výlučných pravomocí,“ jednak na „cíle zamýšlené činnosti,“ což jsou opět kritéria, která mohou být vykládána různě, a to i způsobem, který pole působnosti principu velice zužuje. Jak jsme ukázali, výlučné pravomoci vykládány široce zahrnují nejvýznamnější oblasti činnosti ES/EU. V takovém pojetí by se princip subsidiarity uplatnil jen ve vedlejších politikách. Judikatura takto široké vymezení nepotvrdila, nejistoty přesto přetrvávají. Problém mohl být vyřešen přesným vymezením výlučných pravomocí, které přinášela evropská ústavní smlouva. Vzhledem k jejímu neúspěchu však tato otázka zůstává nadále otevřená.